

ZORGWIEL

met menselijke maat

Nieuwsbrief Stichting ZorgWiel nr. 14

Deze Nieuwsbrief ontvangt u een paar dagen later dan u wellicht van ons bent gewend. De reden daarvoor is dat in het weekend van 28 en 29 september het nieuwe woonhuis geWoon in Sevenum van start is gegaan. U begrijpt: wij willen u graag laten kennismaken met geWoon. Veel leesplezier! En suggesties of ideeën voor onze Nieuwsbrief zijn altijd van harte welkom!

Start van het nieuwe woonhuis geWoon in Sevenum

Het nieuwste woonhuis van ZorgWiel is geopend! Het huis heet geWoon en staat in een woonwijk in Sevenum. De ouders van Sjef namen in 2016 het initiatief om een woonhuis met een kleine groep bewoners te zoeken en te realiseren. Op 28 september 2018 werd het huis officieel geopend. Lees alles over het embleem, de ouders, de teamleider en natuurlijk de bewoners zelf.

De zeven huisjes in het embleem van geWoon staan symbool voor de zeven bewoners van dit gloednieuwe woonhuis: Celeste, Dominique, Loes, Rick, Sem, Sjef en Sjors. De afgelopen maanden is door ouders, familieleden, het nieuwe team en de staf van ZorgWiel hard gewerkt om aan de Creemerhof 16 in Sevenum een warm, huiselijk en gezellig woonhuis tot stand te brengen. Dat is gelukt en nu is het zover dat de bewoners er alweer een paar dagen wonen. Die eerste dagen is het natuurlijk wennen aan elkaar en pionieren, maar dat geeft ook veel energie.

v.l.n.r.: Sjors Jakobs, Sjef van de Logt, Celeste Offermans, Rick Snoek, Loes van Enckevort, Dominique Driessen en Sem Muller

Een kijkje achter de schermen bij geWoon

Marius en Jeanne van der Logt (ouders van Sjef) zijn de oorspronkelijke initiatiefnemers en vertellen u graag hoe over hoe een nieuw (t)huis bij geWoon is ontstaan: "Na een lange voorbereiding en oriëntatie zijn wij begin 2016 gestart met het benaderen van ouders die dezelfde woonwensen hebben voor hun zoon of dochter als dat wij die hebben voor onze zoon Sjef.

☺ Nu, 1 oktober 2018 staan de deuren open van ons nieuwe huis en daar zijn we apetrots op. Dit idee samen vormgeven en uitvoeren - in tweeëneenhalf jaar tijd - was een mooie ervaring, maar het is natuurlijk nog lang niet klaar. Er liggen nog heel wat uitdagingen op ons te wachten. ☺

Marius en Jeanne van der Logt met hun zoon Sjef

Hoe is dit zo gekomen?

"Jaren geleden hebben wij, na een vergeefse zoektocht naar geschikte dagbesteding voor onze zoon Sjef, besloten om zelf op ons eigen erf een vorm van dagbesteding op te zetten en een logeerhuis. Een aantal ouders dat hiervan gebruikmaakte, benaderde ons met de vraag of we bereid waren om ook een woonvoorziening op te zetten, en wel onder de vlag van Stichting De Naobere. Dit hebben we afgewezen, maar we hebben ons wel bereid verklaard om ondersteuning te bieden in het zoeken en het opzetten van een fijne woonplek waarin wij gewoon

als ouders zouden deelnemen en niet als zorgondernemer. Wij waren immers ook op zoek naar een fijne woonplek voor onze zoon Sjef. Destijds, in de eerste fase in 2014, was de groep erg groot. De betreffende zorgaanbieder had voornemens een wooninitiatief voor 21 bewoners te realiseren (3 groepjes van 7). Dit was voor ons niet kleinschalig genoeg en dus ook de reden om ons terug te trekken uit dit initiatief. We zijn opnieuw gaan nadenken over hoe dan wel....?"

Waarom zelf iets opzetten, vraag je jezelf af?

Eén van de belangrijkste redenen waarom we zelf iets op willen zetten is dat we een kleinschalige woonvoorziening willen waarvan de groepssamenstelling niet alledaags te noemen is. Het gaat namelijk om een groepje van 7 jongeren waarvan de samenstelling zeer divers is (denk onder andere aan mobiliteit, zelfstandigheid en de mate van begeleiding). Deze bijzondere samenstelling heeft in onze ogen (mede uit eigen ervaring binnen onze dagbesteding bij De Naobere) een grote meerwaarde voor iedereen, zoals:

- Meer interactie en meer verschillende vormen van interactie binnen de groep
 - Meer gevoel van eigenwaarde omdat je de ander kunt helpen
 - Veel minder onderlinge rivaliteit
 - Respect hebben voor ieders eigenheid
 - Een meer natuurlijke samenstelling.
- Verder dachten we door te kiezen voor een kleine woongroep dat deze ook toegankelijker is voor de omgeving en het dus ook gemakkelijker is om contacten te leggen.*

In 2016 zijn we met een drietal ouders bij elkaar gaan zitten en hebben onze krachten, dromen en wensen gebundeld om een kleinschalig wooninitiatief voor onze kinderen van de grond te tillen. Deze wens(en) hebben wij samengebracht onder de naam geWoon. We hebben elkaar gevonden in dezelfde visie op wonen en zorg. We zijn ervan overtuigd dat een kleinschalig huis midden in de samenleving een belangrijke voorwaarde is om ook echt een nieuw thuis te maken. Een thuis waarin wij als ouders samen met professionals continuïteit en goede kwaliteit van zorg kunnen bieden.

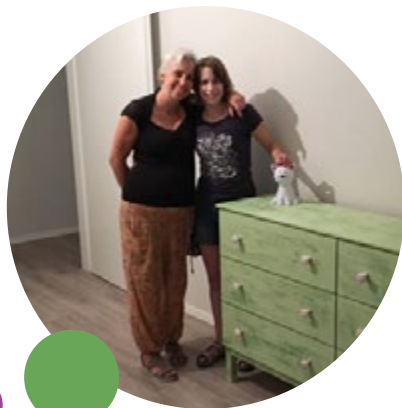
We realiseerden ons dat dit mogelijk een lange weg zou kunnen zijn, maar na de oprichting van Stichting geWoon kwamen we in 2017 in contact met een maatschappelijk geëngageerde financier die voor ons een (energie-neutraal) huis wilde bouwen midden in Sevenum in een hofje met zowel ouderen als met jonge gezinnen. Vervolgens hebben we de groep uitgebreid en ZorgWiel bereid gevonden om samen met ons de zorg voor onze kinderen te dragen. Vanaf dat moment konden we onze energie omzetten in concrete acties."

“ En deze droom is nu gerealiseerd! Er staat in Sevenum een mooi huis klaar met een enthousiast team van ZorgWiel. We gaan er samen met de bewoners en ouders iets moois van maken. We hebben er allemaal zin in. ”

Enkele bewoners over hun nieuwe huis

Loes van Enkevort opent voor de eerste keer de deur van haar appartement in geWoon! (Zie foto). Ze schrijft ons in eigen woorden over het gaan wonen in geWoon:

“ Wonen in Sevenum. Ik vind dat heel erg fijn en leuk om op mijzelf wonen. En op een eigen huis wonen. En dit is echt nieuw voor mij. En in de mooi huis. Loes van Enkevort ”

Yvonne Wijnhoven (moeder) en Celeste Offermans (bewoner) druk met de inrichting!

“ Eindelijk is het dan zover. Nadat de kasten in elkaar zijn gezet, geveerd en al een tijdje in de woonkamer staan, kunnen dan nu de eerste meubels naar het nieuwe huis. Het wordt steeds echter. Het ziet er nu nog kaal uit maar dat zal niet zo lang meer duren. Het bed is inmiddels ook binnengekomen en moet nog worden opgebouwd. Zaterdag 28 september is het dan zover en zal er voor de eerste keer geslapen worden. Een spannend moment voor iedereen. Het zal in het begin allemaal even wennen zijn en langzaam zal het als een thuis gaan voelen. Samen zijn we heel benieuwd hoe dit proces gaat verlopen en hebben we er veel zin in. ”

Teamleider Heidi Jacobs van geWoon

Graag stel ik mij aan jullie voor. Mijn naam is Heidi Jacobs, 40 jaar, getrouwd en trotse mama van dochter Finn (bijna 5) en zoon Mees (bijna 2). Wij wonen in het prachtige Baarlo. Sinds 1 september mag ik me teamleider noemen van geWoon in Sevenum. Een prachtige woning voor zeven nog mooiere bewoners. In 1995 ben ik binnen stichting ZVG begonnen als stagiaire in een woning voor (maar liefst) 24 bewoners. Vanuit deze stage ben ik bij ZVG, vervolgens de Wendel en vervolgens Dichterbij blijven werken. In deze 23 jaar die ik hier met veel plezier heb mogen werken, heb ik op diverse woningen en dagbestedingslocaties gewerkt.

Sinds enkele weken mag ik nu een onderdeel zijn van ZorgWiel, waar ik heel enthousiast van word! Een kleine organisatie waar ik veel voordelen in zie. Samen met collega's zijn we nu druk aan het voorbereiden zodat we met en voor bewoners een goede start kunnen maken. En dat geeft veel positieve energie, we leren elkaar meteen goed kennen. Een drukke, maar mooie tijd nu. Op 28 september is de sleuteloverdracht van geWoon (met veel ballonnen en confetti). Vanaf 29 september komen de eerste bewoners er wonen, spannend! Ik heb er heel veel zin in!

Kennismakingsdagen voor medewerkers geWoon

Het nieuwe team van geWoon v.l.n.r.: Astrid Hendrikk, Renate Verhoeven, Dorien van Helden, Heidi Jacobs, Wilmie Alards en Annemie Ermers

Astrid Hendrikk (persoonlijk begeleider) doet mede namens haar collega's kort verslag:

29 en 30 augustus stonden de kennismakingsdagen van het team van geWoon in Sevenum gepland. Deze dagen hebben we elkaar goed leren kennen en zijn we veel over elkaar te weten te komen. Dat deden we aan de hand van een persoonlijk voorwerp dat iedereen had meegenomen. Erg prettig om op deze manier te starten als team.

Het vormt een goede basis voor een fijne samenwerking. Ook hebben we de bewoners van geWoon uitvoerig besproken. Door de vele vragen die gesteld werden, hebben we een goed beeld van de bewoners gekregen. We hebben ook een planning gemaakt om weer bij elkaar te komen om de zaken die geregeld moesten worden nog te plannen. Deze dagen hebben we positief en gezellig ervaren. We gaan er met z'n allen iets moois van maken!

Ervaringen in Nepal

Myrthe van Randen, persoonlijk begeleider A in De Blitz in Uden is een halfjaar in Nepal geweest. Zij deelt graag haar ervaringen met ons. Haar verhaal maakt ons er extra bewust van dat we blij mogen zijn met de goede zorg en faciliteiten in ons land, maar ook dat het altijd gaat om 'de kleine dingen en ervaringen' in ieders leven, hoe basaal en eenvoudig soms.

Na bijna een jaar van voorbereiding en voorpret, ben ik in januari naar Nepal vertrokken. Omdat iedereen steeds zo betrokken is geweest bij mijn reis, deel ik graag iets van mijn ervaringen.

In het dorpje Chapagaun, net buiten de hoofdstad Kathmandu, heb ik drie maanden gewerkt op een school van het Special Education and Rehabilitation Centre (SERC). Dit is een school voor kinderen met een lichamelijke beperking, leerproblemen of een ontwikkelingsstoornis. De kinderen worden ingedeeld in verschillende klassen, niet op basis van leeftijd maar op basis van hun leermogelijkheden en hulpvraag. Naast onderwijs wordt er op deze school fysiotherapie en muziektherapie geboden, en is er aandacht voor sensomotorische integratie.

Er zijn verschillende 'werkplaatsen', waar leerlingen vanaf een jaar of zestien worden voorbereid op het doen van eenvoudig werk in de samenleving. Een deel van de kinderen dat hier naar school gaat en waarvan de ouders om verschillende redenen niet in staat zijn om dagelijks voor hen te zorgen, woont in een opvanghuis, het zogenoemde Hostel. SERC is een redelijk goed georganiseerde en moderne organisatie, zeker in het perspectief van de geringe voorzieningen die er in Nepal zijn voor mensen met een beperking. Zorg en onderwijs binnen SERC is zorgvuldig vormgegeven, waarbij er aandacht is voor de ontwikkeling van ieder kind. Kinderen hebben een individueel plan, leerkrachten en begeleiders krijgen jaarlijks bijscholingen. Ondanks dat het centrum met zorg is ingericht, zijn er ook schrijnende situaties binnen SERC die mij confronteerden met een andere realiteit.

Zo lopen kinderen met voetafwijkingen rond in derdehands voetortheses of slechts op plastic slippertjes.

De hygiëne en persoonlijke verzorging van de kinderen is soms slecht, ze dragen wekenlang dezelfde kleding, zonder onderbroek of sokken, en vergeleken met de wc's op school zijn onze Nederlandse Dixi-toiletten brandschoon. Er was een tekort aan leerkrachten en dan was er ook het schoolgebouw dat gebouwd werd. Dit was nog lang niet af, maar door omstandigheden moesten hier al wel alle lessen gegeven worden. Hierdoor moesten de kinderen op koude dagen hun jassen in de klas aanhouden en deden zich te midden van alle bouwwerkzaamheden soms gevaarlijke situaties voor. Maar wat ik hiervan het meest bijzonder vond, was dat de kinderen zich ondanks dit alles wisten te redden. Ze waren in staat om zelfstandig te doen wat er van hen verwacht of gevraagd werd, ongeacht een (in mijn optiek) tekort aan veiligheid en structuur.

Wanneer een kind ergens meer moeite mee had, werd het als vanzelfsprekend door zijn schoolgenootjes geholpen. Hoewel dit gedrag dus ontstaan is uit een niet-ideale situatie, verbaasde ik mij over de veerkracht van deze kinderen. De omstandigheden vragen dat de kinderen een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid ontwikkelen, waardoor het absolute uiterste van hun mogelijkheden wordt aangesproken. Niet alleen op deze school, maar overal in Nepal zag ik bij kinderen in moeilijke omstandigheden deze veerkracht.

Bipin

Iemand die mij in dit kader in het bijzonder raakte, was Bipin, een jongen van 9 jaar die samen met zijn ouders en oudere broertje in Kathmandu woont. Zijn ouders hebben hier een kleine garage. Bipin is een klein en tenger jongetje, maar vooral een ontzettend creatief en wilskrachtig kind. Ten gevolge van een hersenbeschadiging heeft hij fysieke beperkingen en moeite met leren. Er is bij hem sprake van halfzijdige spasticiteit, waardoor hij moeite heeft met het coördineren van zijn bewegingen en moeilijk loopt. Praten en slikken gaat voor hem moeizaam, maar Bipin weet altijd precies wat hij wil zeggen en hij houdt vol tot hij begrepen wordt.

Op school is Bipin een ijverige leerling. Het leren kost hem moeite en hij heeft veel herhaling nodig, maar hij blijft proberen tot het lukt. Naast zijn doorzettingsvermogen en inzet elke dag om iets nieuws te leren, is hij ook erg betrokken bij de andere kinderen om hem heen. Hij helpt ze hun plek te vinden in de klas of tijdens het eten, spoort ze aan of spreekt ze streng toe wanneer ze iets doen wat eigenlijk niet mag. Mij leerde Bipin Nepalees tellen. Hij overhoorde mij, vertelde mij de cijfers in Nepalees schrift op te schrijven en vermaande mij wanneer ik hierbij stiekem probeerde te spieken. Zo werd Bipin mijn eerste leraar Nepalees (hierna volgden nog vele anderen zelfbenoemde leraren, die mij allemaal iets van de taal probeerden bij te brengen).

's Middags loopt Bipin zelf van de bus terug naar huis, twintig minuten door de drukke en chaotische straten van Kathmandu. Hij loopt niet snel en wat onstabiel, maar het is een vanzelfsprekend onderdeel van zijn leven, wat hem om de een of andere reden moeiteloos lijkt af te gaan. Omdat Bipin en ik bij elkaar in de buurt

woonden, liepen we een keer samen terug naar huis. In plaats van dat ik zijn hand pakte om hem te ondersteunen bij het lopen, pakte hij mijn hand. Hij wees me waar ik moest lopen en trok me aan de kant wanneer er weer een motor langs scheurde. Zo had ik ineens een 9-jarige begeleider naast me, die mij veilig door de drukte heen loodste. Toen we bijna thuis aankwamen, gebaarde hij me dat ik eventjes moest wachten en haalde hij bij een klein winkeltje nog een boodschap voor zijn ouders. Ik bleef wachten, diep onder de indruk van dit kind.

Er zit zoveel kracht in Bipin, die hem in staat stelt zich goed te redden in een onzekere situatie. Bipin, en alle andere kinderen van de school, maakten voor mij goed zichtbaar dat ook bij een afwezigheid van veiligheid en bescherming, kinderen al veel mogelijkheden tot hun beschikking hebben om met de situatie om te gaan. Er wordt een groot beroep gedaan op hun probleemoplossend vermogen, waardoor ze boven zichzelf lijken uit te stijgen.

De kracht die ik zag bij deze kinderen, zit ook in de bijzondere mensen die wij begeleiden. Bijvoorbeeld in hoe zij, ondanks de pijn en moeite die het soms kost, elke dag weer uitdagingen aangaan, nieuwe uitdagingen of elke dag dezelfde.

In de ondersteuning, kunnen ook zij, net als de kinderen in Nepal, aangesproken worden op de kracht en mogelijkheden die zij al tot hun beschikking hebben. Bipin heeft me laten inzien dat er dan soms meer mogelijk is dan je verwacht.

Digitaal fotoalbum Bewonersdag is klaar

Eindelijk is het zover! We kunnen de foto's van de eerste Bewonersdag op 21 april dit jaar beschikbaar stellen. Zoals u weet was er eerst van alle betrokken bewoners, medewerkers en ouders/familieleden toestemming nodig. De zogeheten Algemene Verordening Gegevensbeheer (beter bekend als de AVG)

verhinderde ons dat eerder te doen.

Via deze link [flic.kr/s/aHsmdnjHWN](https://www.flic.kr/s/aHsmdnjHWN) kunt u de foto's bekijken. We nodigen onze collega's uit dat ook samen met de bewoners te doen.

Even nagenieten dus; misschien als leuke activiteit op een druilerige herfstdag in het weekend...

Samenwerking tussen Stichting De Vlinder – Schaijk en ZorgWiel

De Vlinder kent al een flinke historie. Al in 2010 hebben vijf ouders van zoons en dochters met een verstandelijke beperking de eerste ideeën ontwikkeld voor een kleinschalig wooninitiatief. In 2012 is Stichting Woongroep De Vlinder opgericht met als doelstelling dat zij de toekomstige bewoners de best mogelijke woon- en zorgvoorziening willen leveren, want uiteindelijk wil je alleen het allerbeste voor je kind/verwant. De Vlinder heeft een stekkie gevonden in Schaijk. En ZorgWiel en De Vlinder gaan vanaf nu samen verder!

Na vijf jaar is het optimisme en doorzettingsvermogen van de ouders beloond en hebben zij een stekkie (zoals zij het zelf noemen op hun site www.woongroepdevlinder.nl) gevonden aan de Burgemeester Rijckevorstelstraat in Schaijk. Daar worden 10 woon-/zorgappartementen gerealiseerd voor de toekomstige bewoners.

Er was al enige tijd contact tussen De Vlinder en onze stichting. In het begin vooral over en weer, informatief en oriënterend. De afgelopen maanden intensiever over de gewenste zorg en begeleiding op basis van de zorgvragen van de bewoners, de financiële haalbaarheid van het project en de verschillende mogelijkheden voor financiering, zoals persoonsgebonden budget, Volledig Pakket Thuis of Zorg in Natura.

Er is een plezierige en constructieve samenwerking ontstaan. Daarom is op 6 september jl. de intentieverklaring ondertekend tussen Stichting De Vlinder en ZorgWiel om vanaf heden samen op trekken in de verdere voorbereiding en totstandkoming van het nieuwe woonhuis. ZorgWiel zal te zijner tijd de zorg en begeleiding gaan bieden in De Vlinder.

Aan de slag met Presentie!

Op 8 november vindt de tweede ZorgWiel-themadag voor onze medewerkers plaats. Voor deze dag hebben we een inspirerende locatie gevonden, namelijk het uit 1196 stammende pand van de Commanderie van Sint Jan in Nijmegen,

gesticht door Graaf Alardus, wie kent hem niet! We gaan er aan de slag met 'Presentie'.

De Presentie-benadering is ontwikkeld door Andries Baart en houdt zich bezig met de vragen 'wat is goede zorg?' en 'wat doet een goede zorgverlener?'

Sinds 1999 is in dit pand restaurant annex brouwerij 'De Hemel' gevestigd.

In 'De Hemel' staat ons niets in de weg om er met alle ZorgWiel-medewerkers een mooie dag van te maken.

In de ochtend gaan we aan de slag met 'Presentie'.

De Presentie-benadering is ontwikkeld door Andries Baart en houdt zich bezig met de vragen 'wat is goede zorg?' en 'wat doet een goede zorgverlener?'. Het gaat bij deze benadering niet in de eerste plaats om het oplossen van problemen of het behalen van resultaten, maar om bewoners erkenning te geven in wat zij meemaken, hen te waarderen om wie zij zijn en hen het gevoel te geven de moeite waard te zijn. Centraal staan aansluiting zoeken bij de belevingswereld van de ander, kijken vanuit het perspectief van de ander en steeds bedacht zijn op wat echt goed is voor de ander (en niet alleen uitgaan van wat je zelf denkt dat goed is). De introductie van de Presentie-benadering op onze medewerkersdag wordt zorgvuldig voorbereid en zal ook na de themadag een vervolg krijgen.

Het middagprogramma is zeer divers en actief. Wat dat precies inhoudt, houden wij nog even geheim... In de volgende Nieuwsbrief zullen wij laten weten hoe de dag is verlopen en medewerkers hun ervaringen met u laten delen.

Training 'Rouw en verlies'

Het Kwaliteitsrapport 2017, waarover we in onze vorige Nieuwsbrief uitvoerig verslag hebben gedaan, is onder andere aanleiding om de verbinding en onderlinge informatie-uitwisseling tussen de woonhuizen bij ZorgWiel te versterken. Met andere woorden: we delen de kennis en ervaringen die opgedaan is in het ene woonhuis met andere woonhuizen. Een mooi voorbeeld daarvan is de training 'Rouw en verlies' die Camillia Weijs, teamleider van Ons Huis heeft gevolgd.

De ervaringen in Ons Huis en haar theoretische kennis deelt zij - daar waar nodig - graag met andere woonhuizen. Een bijdrage van Camillia:

Soms sta je er niet zo bij stil en lijkt de dood heel ver weg. Maar opeens kan hij daar zijn. Plotseling gaat er iemand dood. Het hele leven van de bewoner staat op z'n kop. Allerlei gevoelens stromen door het lichaam. Boos, verdrietig, bang of schuldig, of misschien eenzaam of jaloeers. Soms weten ze helemaal niet wat ze voelen of wat ze er mee moeten doen. Dat noemen we rouwen. Dit hebben we in Ons Huis van heel dichtbij mee gemaakt en samen met het team dit proces in hele mooie, goede banen geleid. We hebben dat gedaan vanuit ons gevoel en in samenspraak met familie en ouders/verwanten van de andere bewoners in Ons Huis. Maar hoe zit het met de echte vraag: wat komt er kijken bij rouwen? Iedereen doet dit op zijn/haar eigen manier en hoe sluit je daar het beste bij aan? Daar wisten we nog te weinig van.

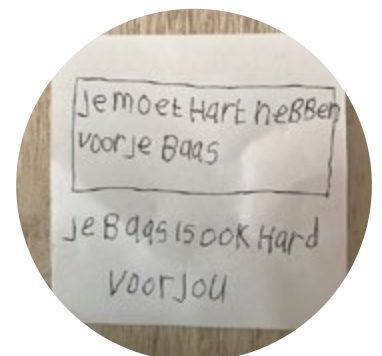
Daarom ben ik de cursus 'Omgaan met Rouw en Verlies' gaan volgen bij de Troostboom. In die training heb ik geleerd hoe je als hulpverlener rouwen kan herkennen en hoe je de bewoner hier het beste in kan ondersteunen. Er kwam vooral aan bod welke praktische en creatieve handvaten aansluiten bij de ontwikkelingsleeftijd van de bewoners en bij de fase van rouw waarin ze zitten. Op die manier kan het rouwproces natuurlijker verlopen. Daarnaast kreeg ik ook tips voor de medewerkers binnen ZorgWiel. Op welke manier sluit je het beste aan en op welke manier doe je dat. Mocht het dan toch opeens dichtbij zijn, dan hoop ik samen met de teams dit op een zo goed en zo mooi mogelijke manier te kunnen begeleiden. Altijd kijkend, naar wat passend is in iedere specifieke situatie en bij ieder persoonlijk.

Bijdragen vanuit onze woonhuizen

In de vakantieperiode hebben we vanuit de woonhuizen verschillende leuke berichten, anekdotes en ervaringen binnen gekregen. Altijd leuk en we laten u natuurlijk graag mee genieten.

'Wist-je dat-jes' vanuit De Strang in Gendt

- Wist je dat Steffi lekker kan koken op haar appartement en dat Hennie met een glas water een zwembad op de tafel van Steffie heeft veroorzaakt?
- Wist je dat Cor met pensioen is?
- Wist je dat Bas drie keer naar de kermis in Gendt is geweest en hij dat heel erg leuk vindt!
- Wist je dat Giel begonnen is met stage lopen op De Strang?
- Wist je dat Hanneke, Chantal & Anja naar de film 'Mama Mia' zijn geweest en daarna lekker met elkaar hebben gegeten.
- Wist je dat Janko en Hanneke iedere dag sportief op de fiets naar hun nieuwe werkplek gaan?
- Lianne tegenwoordig op haar eigen mobiel door de taxi wordt gebeld!
- Jan Naterop met dit briefje (zie hiernaast) de begeleiding adviseert!

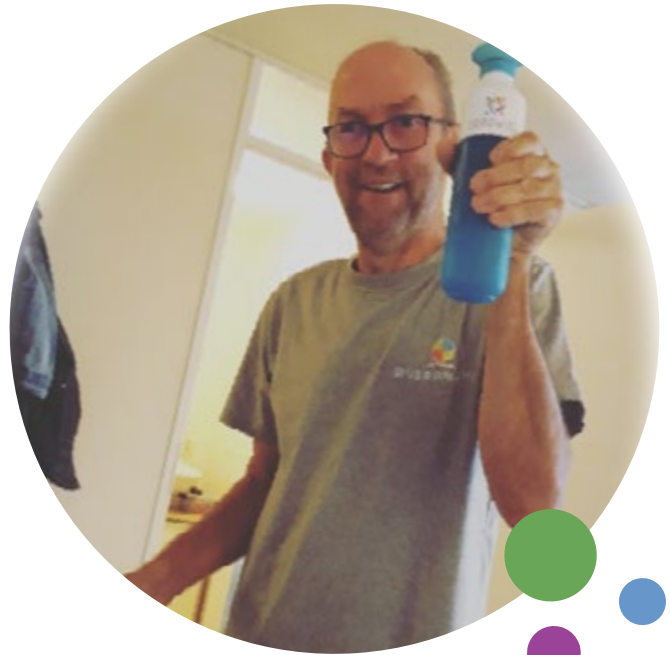

Bericht van Peter Achterberg, geschreven samen met zijn begeleider Rianne

Hallo Allemaal,

Ik ben Peter, en woon op Villa Ramon in Elst. Toen ik in mijn vakantie lekker aan het uitrusten was voor de televisie, stond ineens Herman (red. De Jong) voor de deur... en wat bleek...met een cadeautje voor mij! Deze heb ik gewonnen bij de ZorgWiel-dag, omdat ik koning 'polonaise lopen' was. Nou... dat is een zwaar beroep kan ik je vertellen, maar gelukkig heb ik deze mooie beker toch gewonnen! Het is een dopper, superhandig voor mijn werk, deze kan ik steeds opnieuw vullen met water. Natuurlijk heb ik Herman meteen wat te drinken aangeboden, want je krijgt niet elke dag zo'n hoog bezoek! We hebben met z'n 2-en zitten kletsen over de zeer geslaagde ZorgWiel-dag. Ik weet één ding zeker, bij de volgende ZorgWiel-dag ben ik zeker weer van de partij!!!!

Ik ben hier heel erg blij mee. Dit alles heeft mijn eerste vakantiedag gemaakt tot een topdag!

Verslag van Madieke Burgers over bezoek aan het Openluchtmuseum

In de week van half augustus hadden een paar mensen vakantie of waren er een paar vrij.

We zijn toen op een donderdag naar het Openluchtmuseum geweest, daar werkt Manfred (red. Kooij) één van onze medebewoners. Zo nu en dan zie je hem op de trekker rijden om de prullenbakken te legen of de blaadjes een beetje bij elkaar vegen en ons zo nu en dan gezelschap houden.

We zijn ook naar het schooltje geweest en met de tram niet te vergeten. Hoe ze daar vroeger sliepen? Iris vertelde dat haar opa in zo'n huis had gewoond. We hebben daar ook geluncht want we gingen daar gezellig picknicken. Manfred kwam er later ook gezellig bij zitten, regelde wat stoelen voor ons zodat we niet op de harde stenen hoefden te zitten. In een ander huis werd uitgelegd hoe lijnzaad werd gemaakt. Nina wist dat nog precies, je kunt 't maar beter niet eten want dan zit je de hele dag op de toilet. Dus dat doen we maar niet. Je kon hier wel mee op hekken verven. Ook heeft Manon wat foto's gemaakt. Sommige hadden in een winkeltje nog naar hebbedingetjes gekeken of gekocht. Anderen waren naar de postzegelwinkel gegaan. Natuurlijk hebben we ook met elkaar gezellig wat gedronken op het terras in het Openluchtmuseum. Met Manfred die eerst de

dingen die nog gedaan moesten worden deed en daarna ging hij er ook bij zitten. Hij mocht ook wat eerder naar huis en dat is hem een goed recht. Met vriendelijke groet, Madieke Burgers.

Privacy bij ZorgWiel

Privacy is een groot goed. Binnen ZorgWiel vinden wij het heel belangrijk dat ieders privacy zo veel mogelijk gewaarborgd is en wij hebben begin dit jaar dan ook hard gewerkt om te voldoen aan de strengere eisen die vanaf eind mei gelden. Samen met de ouders, vertegenwoordigers en teamleiders werken we aan een pasklare oplossing.

Zoals de meesten inmiddels gemerkt zullen hebben zit daar helaas ook een vervelende keerzijde aan. Sommige dingen die we met zijn allen gewend waren en die vooral voor de bewoners en hun ouders/familieleden leuk en belangrijk zijn, vallen ook onder deze wetgeving. Te denken valt bijvoorbeeld aan het delen van foto's van de Bewonersdag, vakantiefoto's, nieuwsbrieven of mails waarmee iedereen die bij één van de woonhuizen betrokken is op de hoogte werd gehouden van gebeurtenissen en wetenswaardigheden. Te denken valt ook aan bewoners die dankzij het maken foto's en filmpjes met anderen kunnen communiceren.

Voor de foto's van de Bewonersdag hebben wij gewerkt met speciale toestemmingsformulieren. Dit is gelukt, zodat wij gelukkig toch al die mooie foto's van een geweldige Bewonersdag kunnen delen. Bedankt voor jullie medewerking!

Voor elk nuttig en leuk initiatief waarbij de privacy van bewoners en medewerkers een rol speelt, is telkens toestemming vereist van alle betrokkenen. Daarvoor hebben wij helaas geen pasklare oplossing.

Om zoveel mogelijk initiatieven binnen de woonhuizen te kunnen behouden, werken wij aan een maatwerkoplossing voor elk woonhuis. Dit najaar omschrijven wij met de teamleiders per woonhuis wat wenselijk wordt gevonden op het gebied van informatie-uitwisseling en het delen van foto's e.d. Dit zal vervolgens worden besproken met de bewoners en hun ouders/vertegenwoordigers. Wij vertrouwen erop dat wij op die manier een goede balans zullen vinden tussen het beschermen van privacy en het met elkaar blijven beleven van de mooie en soms ook verdrietige momenten in de woonhuizen.

